

СУЧАСНА ОЦІНКА РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА ВІННИЧЧИНИ

Редько Т.О.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Власенко І.В.

В статті розглянуті основні тенденції розвитку підприємництва загалом в Україні та зокрема у Вінницькій області. Охарактеризовані основні економічні показники розвитку малого підприємництва Вінниччини, та шляхи його покращення.

Структурна трансформація економіки України та перехід на ринкові умови хазяйнування зумовили необхідність становлення підприємництва та формування класу підприємців. Перехід до ринкових умов господарювання обумовив появу цілого ряду проблем у економічній системі та діяльності суб'єктів підприємництва, які раніше не існували. Зараз, на жаль, українське підприємництво в більшості людей асоціюється зі швидким надбанням грошей будь-якими засобами, навіть протизаконними.

В Україні залежно від обсягів господарського обороту підприємства і чисельності його працівників, підприємство може бути віднесене до категорії малого, середнього та великого.

Мале підприємство розвивається переважно у сфері торгівлі, громадського харчування, матеріально-технічного забезпечення, збуту та заготівлі. Більшість малих підприємств, зареєстровані як промислові, основні доходи отримують від торговельно-посередницької діяльності.

Актуальність питання функціонування малих торговельних підприємств в тому, що торговельний капітал виступає як відокремлена частина промислового капіталу і він не просто займається реалізацією товарів, а перетворенням товарного капіталу в грошовий.

В таблиці 1 проаналізуємо кількість малих підприємств за основними видами економічної діяльності.

Таблиця 1

Кількість малих підприємств за видами економічної діяльності (одиниць)

Вид економічної діяльності	2005	2006	2007
Всього	7811	7882	7949
у тому числі: сільське господарство, мисливство, лісове господарство	785	807	706
промисловість	1346	1318	1330
будівництво	633	668	715
торгівля: ремонт автомобілів, побутових виробів та предметів особистого вжитку	2851	2799	2785
діяльність готелів та ресторанів	174	173	174
діяльність транспорту та зв'язку	279	282	303
фінансова діяльність	34	35	34
Операції з нерухомим майном, оренда, інжиніринг та надання послуг підприємцям	1222	1354	1442
освіта	74	45	47
охорона здоров'я та надання соціальної допомоги	106	107	124
надання комунальних та індивідуальних послуг; діяльність у сфері культури та спорту	280	267	261

Аналізуючи данні показники можна зробити наступні висновки: за галузевою структурою майже дві третини малих підприємств зосереджено у сфері торгівлі та послуг. Так, для 35,0% малих підприємств основним видом їх економічної діяльності є торговельна, 18,1% малих підприємств займалися операціями з нерухомим майном, орендою, інжинірингом та наданням послуг підприємцям, 3,8% - функціонували у сфері транспорту та зв'язку, 3,3% - це підприємства з надання комунальних та індивідуальних послуг, діяльність у сфері культури та спорту; 2,2% - здійснювали діяльність у готельному та ресторанному бізнесі.

У сфері виробництва функціонувало 34,6% малих підприємств, з них 16,7% - в промисловості, 9,0% - в будівництві, 8,9% - в сільському та лісовому господарстві.

Підводячи підсумки, можна констатувати, що не дивлячись на позитивні зсуви в розвитку малого підприємництва в Україні, існують проблеми, перешкоджаючі його повноцінному розвитку. Однією з найгостріших проблем в діяльності більшості суб'єктів малого підприємництва - проблема пошуку і отримання фінансових ресурсів.

Фінансово-кредитна допомога малому підприємству може формуватися по таких напрямках:

- стимулювання комерційних банків і інших фінансових небанківських установ до надання позик і розширення послуг малим підприємствам шляхом звільнення від оподаткування засобів, що направляються до фонду кредитів малому підприємству, і надання державної гарантії повернення позик;

- переорієнтація бюджетних засобів, направлених на фінансово-кредитну підтримку малого сектора економіки за рахунок прямого забезпечення фінансовими ресурсами на формування фондів для надання послуг з метою стимулювання процесів кредитування малого підприємства;

- більш ефективне використання іноземної допомоги і активне визначення своєї позиції у взаємостосунках з міжнародними фінансовими.

Аналізуючи усе вище перелічене можна стверджувати, що вітчизняній економіці зокрема малому підприємству потрібна допомога з боку держави, яка на превеликий жаль занадто мала.

Література

1. Основи підприємницької діяльності та агробізнесу: Навч. посібник /За ред. М.М. Ільчука, Т.Д. Іщенко та ін. –К.: Вища освіта, 2002.
2. Господарський кодекс України // Кодекси України. - 2004. - № 5.

МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Харчук А.І.

Науковий керівник: ст.викладач Брояка А.А.

У статті розглядається діяльність міжнародних економічних організацій, їх роль у світовій економіці, та важливість діяльності для країн із перехідною економікою, таких як Україна.

Важко уявити будь-яку країну світу, як розвинену, так і ту, що розвивається, яка не бере участі в міжнародних економічних відносинах, знаходиться осторонь процесів міжнародного економічного співробітництва та не задіяна у міжнародному поділі праці. Така ситуація є наслідком існування цілого ряду об'єктивних чинників, до яких, насамперед, слід віднести систему тісних зв'язків між національними економіками країн та економічну взаємозалежність більшості країн світу.

Як відомо, причиною виникнення та розвитку міжнародних економічних відносин є нерівномірність розподілу між країнами факторів виробництва (економічних ресурсів), що, з одного боку, зумовлює міжнародний поділ праці, а з іншого - переміщення цих факторів між окремими країнами та їх групами [2,с.37].

Взагалі, під міжнародною економічною організацією розуміють постійно діюче добровільне об'єднання держав, створене на основі міжнародної угоди (договору) для вирішення визначених завдань у економічній, соціальній, науково-технічній та інших сферах міжнародного співробітництва, що має власну систему органів управління, самостійну (автономну) волю, об'єм якої визначається волею держав-членів, та відповідає вимогам міжнародного права.

Міжнародні організації грають усе більш помітну роль у світовій економіці. По-перше, їхня діяльність дозволяє внести необхідний регулюючий початок і визначену стабільність у функціонування валютно-розрахункових відносин. По-друге, вони покликані служити форумом для налагодження валютно-розрахункових відносин між країнами, причому ця їхня функція незмінно підсилюється. По-третє, зростає значення міжнародних валютно-фінансових і кредитних організацій у сфері вивчення, аналізу й узагальнення інформації про тенденції розвитку і вироблення рекомендацій з найважливіших проблем світового господарства.

Відзначимо, що правомірно створені організації повинні відповідати таким ознакам:

- у створенні організації беруть участь, як правило, тільки суверенні держави;
- організація створюється у повній відповідності до міжнародного права;
- організація створюється, як правило, на основі міжнародного договору;
- організація створюється з метою вирішення конкретних завдань;
- організація має систему постійно діючих органів;
- організація володіє визначеним її засновниками обсягом міжнародної правосуб'єктності;
- організація має статус міжнародної організації.

Єдиного переліку міжнародних економічних організацій на сучасному етапі не існує, отже невідома й їх точна кількість. Це зумовлено тим, що, по-перше, процес створення, реорганізації та ліквідації міжнародних організацій має постійний та динамічний характер, по-друге, поділ міжнародних організацій на економічні та не економічні є досить умовним і приблизним, оскільки, крім спеціалізованих організацій, основним завданням яких є організація та координація лише економічного співробітництва, існує велика кількість міжнародних організацій, які, крім своїх основних завдань, що не мають економічного спрямування, опосередковано задіяні в міжнародному економічному співробітництві. До першої групи міжнародних організацій можна піднести Світову організацію торгівлі (СОТ), Міжнародний валютний фонд (МВФ), Організацію ООН з промислового розвитку (ЮНІДО), ЄБРР, група організацій світового банку та ін. До міжнародних організацій, які опосередковано задіяні у міжнародному економічному співробітництві, можна віднести Організацію ООН з питань освіти, науки і культури(ЮНЕСКО), Комісію ООН з міжнародного права(КМП), Міжнародну організацію з цивільної авіації (ІКАО), Міжнародну морську організацію (ІМО)та ін. [7,с.139-140].

У кожній економічній організації методи діяльності схожі, так як цілі їх утворення однакові- надання фінансової допомоги країнам, яким це необхідно, проте у кожній з них є свої особливості. Так, головною задачею Всесвітнього банку є сприяння стійкому економічному росту, що веде до скорочення убогості в країнах, що розвиваються, а здійснюється це шляхом надання допомоги по збільшенню виробництва через довгострокове фінансування проектів і програм розвитку.